

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 7450 van 19 februari 2008
in de zaak X / Ilde kamer**

In zake: X
in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige
dochter X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse
Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE Ilde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Iraanse nationaliteit, optredend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar dochter X, van Iraanse nationaliteit, op 14 november 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 22 februari 2007 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en van de beslissing van 22 februari 2007 tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten, maar met bevel tot terugbrenging .

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien de repliekmemoirie.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. VAN DEN PUTTE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak:

1.1. Verzoekster kwam België binnen in november 2005 met een paspoort voorzien van een visum type D (gezinshereniging).

1.2. Op 29 november 2005 diende verzoekster een verblijfsaanvraag in op grond van artikel 10, eerste lid, 4° (oud) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) .

1.3. Op 22 februari 2007 trof de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14). Deze beslissing werd betekend op 23 februari 2007.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing.

1.4. Op 22 februari 2007 trof de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14) maar met bevel tot terugbrenging ten aanzien van verzoeksters dochter. Dit werd betekend op 23 februari 2007.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing.

1.5. Op 28 februari 2007 diende verzoekster een verzoek tot herziening in tegen de in de punten 1.3. en 1.4. vermelde beslissingen.

1.6. Nadat verzoekster op 15 oktober 2007 kennis kreeg van een schrijven van de Dienst Vreemdelingenzaken nopens de gevolgen voor de verzoeken tot herziening door de recente wetwijzigingen, diende zij op 14 november 2007 onderhavig beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de in punt 1.3. en 1.4. vermelde beslissingen.

2. Over de gegrondheid van het beroep.

De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

*“(..)Voldoet niet aan de voorwaarden vervat in artikel 10 alinea 1, lid 4 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door de wetten van 28 juni 1984 en 6 augustus 1993;
Uit het samenwoonstverslag dd. 21/01/2007 van de politie van Turnhout blijkt dat betrokken niet samenwoont met A.F.. Bijgevolg wordt de vestiging geweigerd.*

In uitvoering van artikel 7, alinea 1-2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven de grondgebieden van België, (...) te verlaten binnen 10 dagen met verbod zich naar Luxemburg en/of Nederland te begeven.”

2.1 In een enig middel beroept verzoekster zich in een eerste onderdeel op een schending van het gelijkheidsbeginsel ten aanzien van de eerste bestreden beslissing en in een tweede onderdeel op een schending van de materiële motiveringsplicht ten aanzien van de tweede bestreden beslissing.

2.2. In een eerste onderdeel van het middel stelt verzoekster dat zij van oktober 2005 tot 18 december 2006 wel degelijk samengeleefd heeft met haar echtgenoot. Verzoekster ontwikkelt een uitgebreid betoog inzake de toepassing van artikel 11, §2 (nieuw) van de vreemdelingenwet en concludeert dat de beslissing het gelijkheidsbeginsel schendt door

geen onderzoek te doen naar elementen die wijzen op een schijnhuwelijk. Verzoekster verzoekt de Raad in dit verband een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof.

2.3. De eerste bestreden beslissing werd getroffen in uitvoering van artikel 26 (oud) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, nadat vastgesteld werd dat verzoekster niet samenwoont met haar echtgenoot. Verzoekster betwist deze vaststelling niet. De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing dateert van 22 februari 2007. Op dat ogenblik was artikel 11, §2 (nieuw) van de vreemdelingenwet nog niet in werking getreden. Verzoeksters betoog en het eraan gekoppeld verzoek om een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof aangaande twee categorieën van vreemdelingen die vallen onder de toepassing van artikel 11, §2 (nieuw) van de vreemdelingenwet mist op dit vlak dan ook juridische grondslag.

Het eerste onderdeel van het enig middel is niet gegrond.

2.4. In een tweede onderdeel van het middel betoogt verzoekster dat de motivering de beslissing niet kan schragen omdat het kind wel degelijk een gezinsleven onderhoudt met haar vader, zij het in het kader van een omgangsregeling om de twee weken, zoals bepaald door de Voorzitter van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Turnhout.

2.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht is een rechtsmiddel. De opwerping van verweerder dat het middel onontvankelijk is, wordt derhalve niet aanvaard.

2.6. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001).

2.7. Het gegeven dat de vader van verzoeksters dochter een omgangsregeling heeft met verzoeksters dochter doet geen afbreuk aan de vaststelling opgenomen in de bestreden beslissing dat verzoeksters dochter niet samenwoont met haar vader. Verzoekster geeft zelf aan in haar verzoekschrift dat haar dochter één weekend om de veertien dagen bij haar vader thuis is. Hierdoor wordt bevestigd dat verzoeksters dochter niet samenwoont met haar vader. Een verblijfsaanvraag die ingediend wordt op grond van artikel 10, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet vereist dat de betrokken vreemdelingen samenwonen onder hetzelfde dak met de vreemdeling die het recht op gezinshereniging opent.

De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het tweede onderdeel van het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend en acht door:

mevr. M. EKKA,	rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. EKKA.